

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΑΖΟΝΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Μιά περίεργη έρευνα τών έπιστημόνων τής Εϋρώπης. 'Η γυναίκες θ' αποτελέσουν τόν στρατό τής αβρυον; 'Η παρακμή τής βασιλείας τών άνδρων. 'Ο στρατιώτης τής παληάς εποχής και τής συγχρόνου. 'Η γυναίκες κι' ο σημερινός άθλητισμός. 'Η θνησιμότης τών άνδρων και τών γυναικων. Παληές και νέες 'Αμαζόνες, κλπ. κλπ.

ΟΙ έπιστήμονες τής Εϋρώπης άσχολούνται έσχάτως με τήν εξέταση ενός ζητήματος πού ένδιαφέρει υπερβολικά όλες τις γυναίκες. Το ζήτημα αυτό το έθεσε ένας Γερμανός φυσιολόγος, ο δόκτωρ Μπράουμ, με τόν πιο άγρόσπτο και τόν πιο άπότομο τρόπο. 'Αναρωτήθηκε δηλαδή μήπως θά είνε ή γυναίκες έκείνες πού θ' αποτελέσουν τούς στρατούς τής αύριον. Σ' ένα δέ πολύκροτο άρθρο του πού έδωσε άφορμή νά γίνη μία μεγάλη έπιστημονική συζήτηση, ύποστηρίζει ότι ύστερ' άπό λίγον καιρό οι άνδρες θά είνε όλωσδιόλου ακατάλληλοι για τόν πόλεμο! Κι' ο λόγος είνε ότι οι άνδρες πολεμούν τώρα επί δέκα περίπου χιλιάδες χρόνια και ότι καιρός είνε πειά ν' άποφασίσουν νά δώσουν τήν παραίτησί τους και νά παραχωρήσουν τήν θέσι τους στις γυναίκες.

Γιά ν' άποδείξη λοιπόν τούς παραπάνω ισχυρισμούς του, ο δόκτωρ Μπράουμ μάς θεβαίωσε, ότι ή προσεκτική μελέτη τής νοοτροπίας τών μεγάλων κατακτητών, άπό τοϋ Μεγ. 'Αλεξάνδρου και τοϋ Ναπολέοντος, μέχρι τοϋ Χίντεμπουργκ και τοϋ Φός, μάς δείχνει ότι ή στρατιωτικές τους ικανότητες άκολουθούν άντι' μιας προοδευτικής άνόδου, μία τρομερή και φανερή κάθοδο, όπως ακριβώς ελαττώνεται διαρκώς ή άντοχή και ή... άνδρεία τών στρατιωτών. Αυτό δέ, ο Γερμανός έπιστήμων το εξέτάζει άπό άπόψεως θέβαια φυσικής, σωματικής άντοχής και όχι άπό άπόψεως ψυχικού σθένους.

Σύμφωνος με τήν παραπάνω γνώμη έτάχθη άμέσως και ο 'Αγγλος φυσιολόγος Πέτερς, λέγοντας πως ο σημερινός στρατιώτης μολονότι σηκώνει για τεχνικούς λόγους πολύ έλαφρά όπλα, δέν άντέχει πειά σε μεγάλες πορείες. 'Ο σημερινός στρατιώτης κουράζεται παραπολύ γρήγορα. Κι' ώστόσο, σ' άλλες εποχές, τόσο ή στολή, όσο και ο όπλισμός τοϋ στρατιώτη ήταν βαρειά και καταθλιπτικά, όπως ήταν φρικώδεις και ή συνθήκες τής ζωής του. 'Επίσης, ή παντελής έλλειψις δρόμων και ο άκατόρθωτος σχεδόν άνεφοδιασμός, έκαναν το στρατιωτικό έπάγγελμα άπό τά πιο κουραστικά και τά πιο δύσκολα. Κι' ώστόσο, παρ' όλα αυτά, όλοι οι άνδρες δέν έκαναν τίποτε άλλο παρ'ά νά είνε υπεριώδεις.

Σήμερα, αντίθέτως βλέπουμε ότι οι άνδρες αρχίζουν νά... παραδίνουν τά όπλα στις γυναίκες και νά μη άντέχουν πειά στους μεγάλους κόπους. 'Η γυναίκες παρουσιάζουν μία έκπληκτική πρόοδο στο ζήτημα τής σωματικής άγωγής. Με άλλα λόγια, ή γυναίκες σήμερα τείνουν νά ξεπεράσουν τόν άνδρα στην δύναμι και στην άντοχή. Αυτό το φαινόμενο, άλλωστε, είνε τόσο σύνηθες στην 'Αμερική, ώστε δέν προξενεί πειά καμμιά έκπληξι. 'Εσχάτως άκόμα, ένα μεγάλο άθλητικό περιοδικό τής Νέας 'Υόρκης, το «Σπόρτ έντ Λάιφ» έδημοσίευσε τή φωτογραφία τής χαριτωμένης δεκαεπταέτιδος νέας Κολέττας Μάλβιχιλ, κόρης ενός 'Αμερικανού μεγιστάνου τοϋ πετρελαίου, ή όποια με τήν μεγαλύτερη εύκολία τοϋ κόσμου μπορεί πλέον νά νικήση στην πάλη τόν δάσκαλό της, ύστερ' άπό δυο μόνο χρόνων ειδική προπόνησι και γυμναστική!...

Το περίεργο είνε ότι ή έξαιρετική αυτή μυϊκή δύναμις παρουσιάζεται άνάμεσα στις νέες τής άριστοκρατίας, πράγμα πού σημαίνει

ότι είνε πολύ σφαιερή ή αντίληψις, ότι ή άριστοκρατία με τή μαλθακή ζωή της παρουσιάζει πρώτη αυτή τά καταφανή σημεια μιάς μυϊκής καταπτώσεως τής λευκής φυλής. Φαντασθήτε πλέον πόσο είνε πιο δυνατά τά κορίτσια τών λαϊκών τάξεων πού δουλεύουν στα έργοστάσια, σε χειρωνακτικές έργασίες.

'Επίσης κι' ένας άλλος παράγων προορίζει τις γυναίκες νά παίξουν στο μέλλον τόν ρόλο τών άνδρων στον πόλεμο. 'Η θνησιμότης π. χ. τών γυναικων, είνε πολύ κατωτέρα τοϋ μέσου όρου τής θνησιμότητος τών άνδρων.

Σήμερα, ο μέσος όρος τής γυναικείας ζωής είνε πιο μεγάλος κατ'ά πέντε χρόνια άπό τόν μέσον όρο τής ζωής τών άνδρων. Τέλος, όπως βλέπουμε άπό τις στατιστικές, ο μέσος όρος τών άσθενειών πού προσβάλλουν τούς άνδρες είνε πολύ πιο μεγάλος άπό τόν μέσον όρον τών άσθενειών πού επιφέρουν τόν θάνατο στις γυναίκες.

Πρέπει νά προσθέσουμε, ότι ή γυναίκες σήμερα άγαπούν τόν άθλητισμό με περισσότερο ένθουσιασμό άπό τούς άνδρες. 'Η γυναίκα τής εποχής ύφιστάται μία έκπληκτική μεταμόρφωσι. «'Αύριο, όπως λέει ο δόκτωρ Πέτερς, θά είνε πιο δυνατή άπό τόν άνδρα!»

Φυσικό λοιπόν είνε νά παρουσιασθή αυτή ως υπερασπίστρια τής λευθερίας, τής οικογενείας και τών αγαθών τοϋ άνδρος.

'Ο δόκτωρ Πέτερς, έξ άλλου, τονίζει ότι το φαινόμενο αυτό δέν πρέπει νά μάς παραξενεύη, γιατί δέν είνε τίποτε άλλο, παρ'ά ένας φυσιολογικός στασιμής στην εξέλιξι τοϋ ανθρωπίνου γένους. Στην αρχαία εποχή, όπως αναφέρει, ή γυναίκες ήσαν πιο δυνατές άπό τούς άνδρες κι' αυτές πολεμούσαν, κυβερνούσαν και διέτασσαν. 'Επειτα, οι άνδρες σιγά-σιγά προσαρμόσθηκαν σε νέα συστήματα κι' έτσι έπέρασαν στην πρώτη γραμμή, αντικαθιστώντας τις γυναίκες στους

πρωτεύοντας ρόλους τής κοινωνικής ζωής. Θέλετε και μερικά σχετικά παραδείγματα; 'Ο δόκτωρ Πέτερς μάς παρουσιάζει ένα σωρό. 'Ιδού λοιπόν: Φυλές πού διατηροϋν όλα τά πρωτόγονα χαρακτηριστικά τους, όπως οι Ζουλοϋ, οι Ιθαγενείς τής Πολυνησίας, οι 'Ερυθρόδερμοι τοϋ Μεξικού, οι Μάγιας και πολλοί άλλοι, κυβερνώνται ως επί το πλείστον άπό γυναίκες. Περιφημες βασίλισσες, ήρωικές πολεμίστριες, αξιοθαύμαστες άμαζόνες, γαμίζουν με τήν έκπληκτική ζωή τους τήν ιστορία αυτών τών λαων, πού διατηροϋν άκόμη τήν προϊστορική τους παράδοσι.

'Επίσης, στους λαούς τής Γκαμπίας και τής Γουίνεας, καθώς και στις φυλές τών παραλιών τής δυτικής 'Αφρικής, υπήρχαν άκόμη και προ τοϋ πολέμου άληθινοί στρατοί άπό γυναίκες. Μήπως άλλωστε δέν έμεινε περιφημη στην ιστορία, ή σωματοφυλακή τοϋ βασιλέως τής Δαχομής, πού άπετελείτο άπό έξη χιλιάδες γυναίκες και πού πολέμησε ήρωικά και νίκησε πολλές φορές το 1892 τόν βαλλικό στρατό πού επιχειρούσε νά καταλάβη τά έδάφη τους.

'Η μαχητικές ικανότητες τής γυναίκας, τά ένστικτά της, ή μεγάλη... σκληρότητα της (ο δόκτωρ Πέτερς τά λέει αυτά!...) άποκαλύπτονται εξαφνικά με τόν πιο άγριο τρόπο, όπως ακριβώς συμβαίνει με μία έξημερωμένη τίγρι πού ξαναγίνεται πάλι θη- (Συνέχεια στη σελίδα 45)

'Η μίς Κολέττα Μάλβιχιλ, κόρη ενός 'Αμερικανού μεγιστάνου τοϋ πετρελαίου, σε μία σκηνή πάλης με τόν γυμναστή της.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

φίλου του. Μά για ποιόν λόγο τώρα ;

Ο ιατροοικαστής, που έξεταζε από ώρα το πτώμα της ήθοποιου, έωσε τη λυσι του αινίγματος. Η ωραία Ιζέννυ είχε σπληνηριασθή με μια καρφίτσα, μ' αυτήν ακριβώς που είχε αφήσει το μαυρο σημαδάκι στο χέρι της Ιζέννυ. Μά τότε τι ήθελε το σπληνητήριο μέσα στο ποτήρι; Ο ιατροοικαστής είχε τη γνώμη ότι επρόκειτο περι σκηνοθεσίας!...

Ο Μπρεσσάρ άρχισε έτσι να βλέπει πιο καθαρά αυτήν τη ζοφερή υπόθεση. Η σκηνοθεσία του ποτηριού με το δηλητήριο εδύνατο πώς κάποιος που είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ βελήσε να ενοχοποιηθή τον Πώλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του που έπιαν μαζί της. Ο Σωτιέ λοιπόν δεν ήταν ο δολοφόνος. Μά ποιος ήταν άρα γε; Ο Μπρεσσάρ δεν εοίστασε να υποψιασθή τον χλωμό και νευρικό νέο που είχε πλησιάσει τελευταίος την Ιζέννυ, την είχε «σκοντήσει» για να την ζυπνήσει από το μεθύσι και ύστερα είχε φύγει μόνος του. Αυτός δίχως άλλο ήταν ο δολοφόνος και αυτός θα είχε στήσει την γνωστή παγίδα με το τηλεφώνημα, για ν' απομακρύνει τους φίλους της ήθοποιου...

Ο μαυρος μπάρμαν έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών αυτού του νέου. Ο Μπρεσσάρ τότε κατέφυγε στα αρχεία της αστυνομίας κι' ανάμεσα στις φωτογραφίες των γνωστών λαθρεμπόρων των ναρκωτικών βρήκε μια, που είχε τα ίδια χαρακτηριστικά του χλωμού και νευρικού νέου του «Ρούλ». Ο λαθρεμπόρος αυτός ήταν ο Ζάν Περνώ, ένας «άσος» του υποκόσμου της Μονμάρτρης.

Από εδώ και πέρα, όλα τ' άλλα ήταν δουλειά του ασυρμάτου και των λαγωνικών της Ασφαλείας. Κι' αλήθεια, ύστερ' από ουδ' ημέρες, ο Ζάν Περνώ συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πάρη το αεροπλάνο για την Αγγλία.

Ο λαθρέμπωρος λοιπόν συνελήφθη άμέσως και ύστερ' από μια διεξονυχιστική ανάκριση, αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αυτός είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ Μορλάκ, για να την εκοικήθη. Η ωραία ήθοποιός τον είχε εγκαταλείψει τον τελευταίο καιρό για να κάνει λαθρεμπορικές επιχειρήσεις ναρκωτικών με τον Πώλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του. Επίσης, δολοφονώντας την Ιζέννυ, έφριξε κρυφά μερικές σταγόνες δηλητηρίου μέσα στο ποτήρι της, για να ενοχοποιηθή ως δολοφόνο τον Σωτιέ, τον άσπινδο έχθρό του.

Όλα λοιπόν τά είχε υπολογίσει μ' αξιοθαύμαστο τρόπο, εκτός από τη σατανική έξυπνάδα του αστυνόμου Μπρεσσάρ.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

να, δεν έχεις παρά να μου το πής...

«Αν πάλι δεν θέλεις, πρέπει κι' αυτό να μου το πής καθαρά. Ας λήξη πειρά αυτή ή κωμωδία... Συμβουλέψου την καρδιά σου, την ψυχή σου, το λογικό σου...»

Και κύτταξε πάντα τη ζωή σου, το δρόμο που πήρες και τραβάς.

Σκέψου μόνο ένα πράγμα, που στο έχω ξαναπή και που γι' αυτό έχω κάνει τόσους όρκους... Η ζωή μου σου ανήκει ολόκληρα, ανεπιφύλακτα. Είμαι δική σου ως τον θάνατο, Άλφρεδέ... Κατάλαβέ το καλά αυτό και αποφάσισε...

Αποφάσισε, μικρέ μου άγγελε και δώσε κάποια λύσις' αυτό το μαρτύριό μας, γιατί άλλοιως ο θάνατος της αγάπης μας είναι μοιραίος.

Στο γράμμα σου που περιμένω, εξήγησέ τά μου όλα... όλα...

«Αν πάλι θέλης να μιλήσουμε, προφορικώς ειδοποίησέ με να έλθω...»

Μήπως προτιμάς να με ιδής εκεί στο γνωστό μας μέρος, άπόψε στάς 10 το βράδυ ;

Χ α ι ρ ε.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 24)

λους της, διασκεδάζοντας έτσι ως το πρωί. Αυτή ή ζωή μ' έκανε να υποφέρω, μά δεν ήθελα να της κάνω καμιά παρατήρησι, για να μη θεωρηθώ ως δύστροπος σύζυγος. Μπορεί ωστόσο να ήταν λάθος μου, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό άντελήφθη μόνος μου ότι με έζέθετε. Η Ίρην με άπατούσε με τον πιο σκληρό και τον πιο αδιάφορο τρόπο. Ζήτησα λοιπόν διαζύγιο, το έκέρδισα και κλείσθηκα πάλι στη μοναξιά μου. Αυτές όμως ή συνεχείς απογοητεύσεις, μ' έκαναν νευρικό κ' ιδιότροπο κι' έτσι άρχισα να δίνω την έντύπωσι πώς έκανα τρέλλες. Κι' όμως αυτές ή τρέλλες μου δεν ήταν τίποτε άλλο παράξενικά ξεσπάσματα του έγωισμού μου που είχε πληγωθή βαθειά και ζητούσε μια παρηγοριά και μια ίκανοποίησι. Τρελλός; Μά θέβαια, ένας άπογοητευμένος, ένας τραγικός άνθρωπος, δίδει την έντύπωσ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

ριο, μόλις όσφρανη τη μυρωδιά του αιματος. Από την Ίουεήθ ως την Ίωάννα ντ' Αρκ, υπάρχει μια άτελείωτη σειρά ήρωικών γυναικών που αφήνουν καταληκτικούς τους άνδρες.

Μά κι' ο πόλεμος με τις Άμαζόνες, που αναφέρει ή ιστορία δεν εινε ένα ακόμη παράδειγμα της γυναικείας άντοχής στις πιο σκληρές δοκιμασίες της ζωής; Όπως ξέρετε, ή Άμαζόνες με την βασίλισσα τους άποτραυήχτηκαν πολεμώντας διαρκώς με τους άνδρες στα βουνά του Καυκάσου, άπ' όπου κατάγεται ολόκληρη ή λευκή φυλή μας, κι' από εκεί έσκακούλούθησαν ν' αγωνίζονται άπελπισμένα κατά των άνδρών.

Είνε όμως περιττό να καταφεύγει κανείς σε τόσο μακρινά παραδείγματα. Έχουμε άλλα πιο πρόσφατα και πιο εκπληκτικά, που επιβεβαιώνουν τους παραπάνω ισχυρισμούς των επιστημόνων. Κατά τον ρωσοπολωνικό πόλεμο, τόσο στη Ρωσία, όσο και στην Πολωνία και κυρίως μάλιστα σ' αυτήν την τελευταία χώρα, οργανώθηκαν λόχοι γυναικών που πολέμησαν μ' έναν εκτληκτικό ήρωισμό, που ξεπερνούσε πολλές φορές την τόλμη και τ' θάρρος των άνδρών. Ο Άγγλος φυσιολόγος Ρούθλαν αναφέρει σ' ένα άρθρο του ότι έγνώρισε δυο Πολωνίδες λοχαγούς που είχαν ένα σωρό τραύματα: ή πρώτη δεκαεννέα και ή δεύτερη δώδεκα! Επίσης και μια συνταγματάρχισσα του τσαρικού στρατού είχε δεκαπεντε ολόκληρα τραύματα! Στην Κίνα, και ειδικώς στη δημοκρατία της Καντών, τά γυναικεία συντάγματα είχαν παραπάνω από οχτώ χιλιάδες Κινέζες: Επίσης εκατόν δεκατέσσερες γυναικείες ανήκαν στην αεροπορία κι' από αυτές, ή πιο αξιοθαύμαστη εινε ή δεσποινίς Μουί, ή Κινέζα μίς Έρχαρτ της Καντών.

Με και στην Νικαράγουα, κατά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο, σχηματίσθησαν λόχοι γυναικών που είχαν ως άρχηγό τους την στρατηγίνα Λουζιάννα Όλιβαρές, την ωραιότερη γυναίκα της Νικαράγουας.

Τι θα ειμώη στο μέλλον; Σε τί συμπέρασμα κατέληξε ή παραπάνω έρευνα των διασημοτέρων φυσιολόγων της έτυχής μας; Στο έξης: οι κύκλοι της ιστορίας του ανθρώπινου γένους επαναλαμβάνονται και θα επαναλαμβάνονται επ' άπειρον. Η γυναίκες λοιπόν δεν θ' άργήσουν πάλι να καταλάβουν την θέση τους στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής ζωής, όπως άλλοτε κατά την πρωτόγονη και προϊστορική έποχή του κόσμου.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΤΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

τες. Έβλεπε διαρκώς όλους τους έγκληματίες που είχε άποκεφαλίσει κι' επανελάμβανε με τρόμο τά τελευταία λόγια τους.

Μια νύχτα, που είχα πάει κρυφά στο σπίτι του, τον άκουσα να λέη, μέσα στον ύπνο του :

— Έσύ είσαι Κάρλ Μπουττλερ ; (Ο Μπουττλερ ήταν ένας άπό τους πιο άπαισίους δολοφόνους της Γερμανίας. Ο Γιούλιους Κράουτς του είχε κόψει το κεφάλι, έδω και λίγο καιρό.) Γιατί λοιπόν δεν μιλάς ; Έσύ είσαι Κάρλ ; Μήπως σ' έκανα να πονέσης; Γιατί άποτραβιέσαι; Έλα να σφίξουμε το χέρι.. Έλα να πιούμε στην υγεία των δικαστών σου !...

Ο δήμιος του Βερολίνου είχε άρχισει να τρελλαίνεται. Κατά την τελευταία του εκτέλεσι, πριν άποκεφαλίσει τον «πελάτη» του τον είχε άγκαλιάσει και τον είχε φιλήσει πολλές φορές στο πρόσωπο. Η άρχές λοιπόν άρχισαν ν' άνησυχούν και δεν άργησαν να τον άντικαταστήσουν με τον πρώτο από τους βοηθούς του.

Ο Γιούλιους Κράουτς τότε κλείσθηκε στο σπίτι του και δεν ήθελε να δεχθή κανένα, ούτε κι' αυτούς τους πρώην βοηθούς του. Νόμιζε πώς τον καλούσαν εκείνοι που τους είχε κόψει το κεφάλι με τον πέλεκυ του. Κι' έτσι, ύστερ' από τρεις ήμέρες, ή κόρη του ή Μίνα, που είχε πάει να τον επισκεφθή, τον βρήκε νεκρό στη μέση της κάμαράς του. Ο Γιούλιους Κράουτς είχε κόψει το λαιμό του μ' ένα μαχαίρι. Δίπλα του βρισκόταν ο μοιραίος πέλεκυς του. Σ' αυτόν άπάνω ο δήμιος του Βερολίνου είχε γράψει τελευταίο τ' όνομά του!...

Αυτό το τέλος είχε ο Γιούλιους Κράουτς που δεν μπόρεσε ποτέ να νοιώση τη στοργή και την αγάπη των ανθρώπων.»

τρελλού!

Αυτό άκούω τώρα διαρκώς κι' από τη δεύτερη γυναίκα μου. Μά δεν είμαι τρελλός! Υποφέρω μόνο, περισσότερο άπό κάθε άλλο άνθρωπο, γιατί όλες άνεξαιρέτως ή γυναικείες μου φέρθηκαν με τον πιο σκληρό και τον πιο άπάνθρωπο τρόπο. «Αν δεν μ' αγαπούσαν, δεν έπρεπε να με γελάσουν, να με άπατήσουν, να με ταπεινώσουν. Κι' ωστόσο, αυτό συνέβη και με τον Γκάρετ, όπως και με τον Μάξ Λίντερ. Αυτοί δεν μπόρεσαν ως το τέλος να υποφέρουν μια τέτοια μαρτυρική ζωή κι' αυτοκτόνησαν. Μήπως με περιμένει κι' έμένα ή ίδια τύχη; Μπορεί... Μά αν αυτοκτονήσω καμιά ήμέρα, δεν θέλω να πη κανείς πώς ήμουν ένας τρελλός. Είμαι ένας δυστυχής άνθρωπος με μια ματωμένη καρδιά...»

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ